

Szent János apostol ünnepe van.

Zebedeus fiai, Jakab és a talán még csak nagykamasz János, halászok, kemény az életük. Amit csináltak, nagy odaadással tették. János jár a Keresztelő után is, jóllehet annak kemény a beszéde. De talán ő maga is kemény, kemény és erőskező Istent hisz. Ezt valószínűsíti az is, hogy Jézus a testvérpárt elhívásuk után a „Mennydörgés fiai”-nak becézi. A zsidók számára a természet kemény, ijesztő megnyilvánulásai Isten megnyilvánulásai, szerintük Ő maga is olyan, mint a természet!

Nos, ilyen Királyról zeng a két olvasmány közé rendelt 96. zsoltár, talán így élte meg János is. Jézus pedig kitüntetett gyengédséggel van a „legkedvesebb tanítvány” iránt. A végóránban épp őreá bízta édesanyját, Máriát is, legyen János fia helyett fia.

János az, aki Péterrel versenyt futva rohan a sírhoz a feltámadás hírére. Azután a hagyomány szerint Jeruzsálemben marad, s később, talán a római háború miatt, elköltözik Efezusba (Kr.u.70), ahol már Pál térítése nyomán működik keresztény közösség. Pál szerint ugyan János egyetértett az ő evangelizációjával, de arról tanúskodnak a mai olvasmányok, hogy egészen más alapon és hitelességgel hirdethette Jézus életét és tanítását, mint Pál tette: „amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megnéztünk és a kezünk tapintott az élet Igéjéről -- mert az élet megjelent, és mi láttuk, és tanúságot teszünk róla”.

Több legenda is fűződik életéhez: csodatettek, gyógyítások. Maga is átéli a keresztény-üldözést, de megússza száműzetéssel. Itt, Patmosz szigetén jegyzi le a Jelenések Könyvében megírt látomásait, ... hát valóban a Mennydörgés fia! – bár, amint a hagyomány tartja, öregén már csak ezt mondogatta: „Gyermekeim, szeressétek egymást!” – a jézusi tanítás velejét.

Mit tanulhatunk tőle?

Azt mindenképpen, hogy a felismert Igére rátette az életét, teljes „mennydörgős” vehemenciával, oszlopa lett a keresztény közösségnek.

Az idős korában lejegyzett evangéliuma pedig kincsesbánya, tanúságtétel-sűrítmény, érdemes olvasni, elmélkedni.

Legyen hát János tanítónk és példaképünk!

György Zoltán, Ajkarendek